

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: V. D., IČO: X
místem podnikání X

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2020, č. j. 30/2020-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 4. 2017, č. j. MHMP 505639/2017. Uvedeným rozhodnutím bylo shledáno, že žalobce porušil:
 - § 21 odst. 3 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, (dále jen „zákon o silniční dopravě“) v návaznosti na § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, (dále jen „prováděcí vyhláška“) tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby tovární značky Mercedes Benz S 350 CDI L 4MAT, státní poznávací značky X, sice zajistil, aby při

poskytování přepravy dne 19. 5. 2016, v čase 20:53 hod. až 21:04 hod. (dle taxamtru v čase 20:57 hod. až 21:08 hod.), která proběhla na trase ul. Dlouhá 2, Praha 1, – ul. Havelská 25, Praha 1, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby V. D., nar. X, místem trvalého pobytu: X, tj. osobně sám dopravce, řádně obsluhoval taxametr typ TJM-03 vč. 000768 s instalovaným paměťovým modulem vč. 012261, ale nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť za uskutečněnou zpoplatněnou přepravu požadoval a převzal od cestujících 500 Kč, a to přesto, že záznam o přepravě č. 04581, který byl vytištěn z tiskárny výše uvedeného taxamtru, zaznamenal cenu za přepravu v hodnotě 130 Kč.

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě.

- § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby tovární značky Mercedes Benz S 350 CDI L 4MAT, státní poznávací značky X, nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 19. 5. 2016, v čase 20:53 hod. až 21:04 hod. (dle taxamtru v čase 20:57 hod. až 21:08 hod.), která proběhla na trase ul. Dlouhá 2, Praha 1, – ul. Havelská 25, Praha 1, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby V. D., nar. X, místem trvalého pobytu: X, tj. osobně sám dopravce, cestujícím vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru typ TJM-03 vč. 000768 s instalovaným paměťovým modulem vč. 012261, pokud o něj cestující požádali.

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě.

- § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby tovární značky Mercedes Benz S 350 CDI L 4MAT, státní poznávací značky X, nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 19. 5. 2016, v čase 20:53 hod. až 21:04 hod. (dle taxamtru v čase 20:57 hod. až 21:08 hod.), která proběhla na trase ul. Dlouhá 2, Praha 1, – ul. Havelská 25, Praha 1, včetně činností s tím souvisejících, byly zobrazené údaje z taxamtru typ TJM-03 vč. 000768 s instalovaným paměťovým modulem vč. 012261 čitelné a viditelné z místa přepravovaných osob.

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. q) zákona o silniční dopravě.

Za naplnění skutkové podstaty uvedených správních deliktů byla žalobci uložena pokuta ve výši 55 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Pro případ, že by soud nevyhověl žalobě v plném rozsahu, žalobce požádal, aby soud rozhodl o upuštění od trestu, případně snížení v mezích dovolených zákonem.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce tvrdil, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se předmětných porušení zákona o silniční dopravě dopustil.
4. Žalobce předně poukázal na protokol o kontrole, konkrétně bod 18, ve kterém je uvedeno, že žalobce řádně obsluhoval taxametr a při prováděné kontrole kontrolnímu orgánu předložil záznam o přepravě číslo: 04581, který obsahoval délku přepravy 2,5 km, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

přeprava byla poskytnuta z ulice Dlouhé do ulice Havelské obojí na Praze 1, a to dne 19. 5. 2016, v čase 20:57-21:08 hodin, a že na taxametr byl použit tarif číslo 1, který obsahuje: 40 Kč nástupní sazba, sazba za jeden kilometr 28 Kč, ujetá vzdálenost 2,5 km a celkové jízdné 130 Kč. Jedná se tedy o sazbu v souladu s nařízením č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby. Žalobce měl za to, že mezi kontrolním protokolem a oznámením o poskytnuté přepravě cestujícími je zásadní rozpor, a tedy nelze tvrdit porušení uvedených právních předpisů ze strany žalobce. Jestliže žalobce řádně obsluhoval taxametr, pak taxametr musel být zapnutý a viditelný během přepravy. Rovněž i částka uvedená na taxamtru, potažmo na záznamu o přepravě z předmětné jízdy, splňuje zákonné požadavky. Za této situace lze jen těžko přisvědčit tvrzení cestujících.

5. Dále uvedl, že svědek L. uvedl do protokolu o výsledku svědka ze dne 10. 2. 2017, sp. zn.: S-MHMP 925878/2016 ODA-TAX, na otázku, zda skutečně neviděl ve vozidle zapnutý taxametr, že „*Ze své pozice jsem si ho nevšiml, za předpokladu, že vypnutý taxametr znamená, že na něm nesvítí částka*“. Nad to, oba svědci vypověděli, že si žádné manipulace s taxametrem nevšimli. Tvrdil, že taxametr musel být i viditelný.
6. Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakých listin vycházel, přičemž protokol o výsledku svědků ve výčtu těchto listin není. Tvrdil, že takový postup není v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 55500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), neboť se žalovaný nezajímal o všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
7. Žalovaný nerozporoval, že žalobce neměl zapnutý taxametr, ale že údaje na displeji nebyly dle vyjádření cestujících čitelné a viditelné. Cestující však uvedli, že taxametr ve vozidle byl a že jej tudíž viděli. Takové tvrzení ale nekoresponduje s výpovědí svědka L., že si taxamtru ze své pozice nevšiml. Rovněž žalovaný nijak blíže neprokázal tvrzení, že žalobce úmyslně využil toho, že displej taxamtru nefungoval a v cílovém místě přepravy na jeho displeji bylo vidět odlišnou částku od požadované. Tvrdil, že když displej taxamtru nefungoval, nemohla na něm být na konci přepravy vidět žádná částka za přepravu. Obzvláště když oba svědci shodně vypověděli, že žalobce nijak s taxametrem nemanipuloval. Žalobce nepovažoval za relevantní tvrzení žalovaného, že je mu známo, že v rámci měřicí sestavy taxamtru je možné displej taxamtru odpojit tak, aby se na něm nezobrazovaly žádné údaje a že v některých případech také dopravci využívají prostého zakrytí taxamtru např. novinami, cigaretami atp. toto v případě žalobce ze spisu nevyplývá.
8. Za irelevantní považoval žalobce zamítnutí námítky proti nařčení, že měl s cestujícími cenu domlout dopředu (před jízdou), kdy žalobce odkazoval a požadoval kamerový záznam z místa počátku přepravy. Žalovaný k tomu uvedl, že z kamerového záznamu by nebylo nic zřejmé, neboť kamera snímá pouze obraz, nikoliv zvuk. Takové vyjádření žalovaný ničím nedokládá a uvádí pouze svoji domněnku. Žalovaný tak nepostupoval v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný nezajímal o všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Doplnil, že by i ze záznamu bez zvuku bylo patrné, zda žalobce s cestujícími mluvil před Bed Lounge, jak je tvrzeno.
9. V návaznosti na výše uvedené je dle žalobce zpochybněno i tvrzení o účtované ceně za přepravu a porušení § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě v návaznosti na § 14 odst. 1 prováděcí vyhlášky. Žalobce měl za to, že bez doložení důkazu o původu peněz, kterými mělo být údajně placeno, nelze tvrdit, že požadoval od cestujících jinou částku než

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

dle taxametru. Domníval se, že když někdo tvrdí, že mu bylo něco ukradeno (v tomto případě placeno), měl by listinou, případně jiným relevantním důkazem doložit nabytí věci. Bez takového důkazu nemůže rozhodnutí naplňovat § 3 správního řádu, neboť neexistence takového důkazu vnáší důležitou pochybnost.

10. V kontextu výše uvedeného dle žalobce nemůže obstát ani tvrzení, že porušil § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě. Uvedené odůvodnění a dokazování žalovaným dle žalobce nenaplnuje znění § 3 správního řádu. Správní orgány v řízení rovněž nepostupovaly v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Rovněž je dle žalobce ze spisu zřejmé, že správní orgány nikterak nezajímala relevantnost případných důkazů a rozhodovaly pouze na základě sdělení přizvaných osob, kterým před jejich výslechem bylo sděleno, k jaké konkrétní přepravě mají vypovídat, což žalobce považoval za zavádějící. I z tohoto důvodu měl žalobce výpovědi cestujících, jako i následné rozhodnutí žalovaného za nezákonné, stejně jako hodnocení chování svědků správním orgánem prvního stupně, který u těchto výpovědí nebyl.
11. Tvrdil, že veškerá tvrzení pro výsledek správního řízení vychází výhradně z oznámení o poskytnuté přepravě cestujících a následně se na ně v různých formách odkazuje. Takový postup správních orgánů je dle žalobce v rozporu se zákonem a nelze jím nahradit chybějící prokazované skutečnosti tvrzené správním orgánem. Navíc společné sepisování těchto listin pak postrádá autentičnost a tudíž i relevantnost.
12. Žalobce dále namítal, že pověření přizvaných osob nemohou mít celoroční působnost a to z důvodu, kdy v § 6 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, (dále jen „kontrolní řád“) se mluví o kontrole, nikoliv o kontrolách.
13. K tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že *„odvolací orgán nemá pochybnosti o tom, že přepravy byla zahájena právě tam. Vychází při tom z jasných důkazních materiálů, kterými jsou vyjádření cestujících a záznam vypracovaný dopravcem...přičemž tito cestující byli pod hrozbou správního postihu při své výpovědi povinni vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. Naproti tomu dopravce takovou povinnost nemá...“*, považoval žalobce za irrelevantní s tím, že na něm nelze stavět větší věrohodnost svědků oproti jeho osobě. Obzvláště když žalovaný uvádí, že jedním z jasných důkazních prostředků je záznam vypracovaný žalobcem. Tento záznam však splňuje všechny zákonné povinnosti. Zrovna tak, jako jsou svědci poučeni o možnosti postihu, tak i žalobce je „poučen“ (úspěšně splněnou zkouškou z právních předpisů a místopisu), že může být za porušení právních předpisů potrestán sankcí. Vydané rozhodnutí tak trpí procesní vadou nepřezkoumatelnosti. Tvrzení žalovaného, že lze důvodně předpokládat, že cestující vypovídali objektivně, protože by jim jinak hrozilo stíhání za spáchání přestupku křivé výpovědi, dle žalobce nemusí znamenat, že tomu tak skutečně je. Dle žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
14. Žalobce měl za to, že v tomto případě není možné přehlížet důkazy svědčící pro žalobce jen proto, že cestujícím je přisuzována větší věrohodnost jen z důvodu jejich možného postihu. Tuto skutečnost umocňuje skutečnost, že byt' existuje z předmětné jízdy záznam o přepravě naplňující nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, co se účtované ceny týká, svědčící v jeho prospěch, správní orgány nepřistoupily ke zkoumání správné funkčnosti taxametru, aby byl zjištěn skutečný stav věci. Nad to je správními orgány přehlíženo úřední ověření taxametru od státní instituce, proti kterému by tvrzení kohokoliv nemělo mít žádnou

důkazní hodnotu, pokud není potvrzena řádným zkoumáním taxametru. Stav věci je tedy takový, že žalobce má na svoji obranu zamítavé vyjádření k účtované ceně za přepravu ve výši 500 Kč a k tomu záznam o přepravě z úředně ověřeného taxametru. Správní orgány mají oproti žalobci dvě svědectví vlastních zaměstnanců. Tento stav žalobce přirovnal k situaci, kdy 12. 5. 2020, byl uveden na internetovém prohlížeči seznam.cz článek, že ombudsman Křeček se zastal řidiče, kdy proti jeho osobě vypovídali dva policisté a pro jeho osobu dvě svědkyně. Shrnul, že žalobce má ověřený taxametr od státní instituce a účtoval 130 Kč dle tohoto taxametru a na tuto částku existuje stvrzenka, přesto má uvedené v záznamech dvou cestujících zaměstnanců úřadu provádějícího kontrolu větší důkazní hodnotu, a to aniž by tyto správní orgány dostatečně zdůvodnily, proč jsou důkazy žalobce oproti jejich důkazům liché.

15. Napadené rozhodnutí dále žalovaný považoval za nezákonné z důvodu, že kontrola jeho vozidla byla provedena protizákonně, což žalobce spatřoval v bezdůvodném zastavení jeho vozidla hlídkou Policie ČR v době, kdy nebylo známo žádné porušení právních předpisů. Důvod zastavení tedy neexistoval a žalobce tak byl zastaven protizákonně. Jediné, co by mohlo tento právní zájem prokázat, je písemné oznámení přepravovaných osob, případně protokol o kontrole. Ty však v době zastavení neexistovaly. Je tedy zřejmé, že hlídka Policie ČR zastavila žalobce na pokyn úředníka Magistrátu hl. m. Prahy, což žalobce považoval za nepřijatelné.
16. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné i z důvodu, že mu nebylo umožněno účastnit se předávání informací cestujícími kontrolnímu pracovníkovi, čímž byl významně krácen na svých právech, zejména dle § 9 písm. e) kontrolního řádu.
17. Žalobce byl přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami, čímž byl žalobce krácen na svých právech a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Správní orgány rovněž aplikovaly ustanovení právních předpisů, které postrádají jakoukoliv relevantnost. Takový postup je dle žalobce v rozporu se zákonem a nedostatečným podkladem pro uložení pokuty.
18. Žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty. Správní orgány ve svém zdůvodnění konstatovaly obecné odůvodnění, přičemž pro správní orgány nebylo rozhodující, zda je či není sankce likvidační. Takový postup správních orgánů je v rozporu se smyslem správního trestání. Pokud by žalobce připustil nějaké pochybení, tak není možné za tvrzené pochybení ukládat pokutu v nepřiměřené výši 55 000 Kč. Správní orgány výši pokuty odůvodnily obecným konstatováním, ze kterého není zřejmý mechanismus stanovení výše pokuty.
19. Žalobce byl přesvědčen, že řízení mělo být zastaveno, neboť se delikt, který mu byl kladen za vinnu, nestal. Rovněž mělo být řízení zastaveno z důvodu promlčení (viz § 30 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Přestupek se případně stal dne 19. 5. 2016, promlčení doba dle uvedeného ustanovení byla naplněna dne 19. 5. 2019. Rozhodnutí žalovaného, ze dne 27. 3. 2020, tak nemělo být vůbec vydáno.
20. Konečně namítal, že ani uložená povinnost uhradit náklady správního řízení není žalovaným dostatečně odůvodněna, když správní orgán pouze odkázal na zákonná ustanovení. Žalobce nesouhlasil s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

22. Žalovaný nerozporoval, že taxametr ve vozidle byl a byla zajištěna jeho obsluha. Skutečnost, že se ve vozidle taxametr nacházel, vyplývá jednak z oznámení o poskytnuté přepravě a jednak z protokolu o kontrole. V průběhu správního řízení nebyla rozporována ani skutečnost, že žalobce taxametr neobsluhoval. Způsob správné obsluhy taxametrů upravuje § 14 prováděcí vyhlášky. Kontrolní pracovník, dopravní úřad ani žalovaný nerozporovali, že by žalobce nezajistil popsanou obsluhu taxametrů, tedy že by před zahájením přepravy nezapnul taxametr do polohy „OBSAZENO“ a po jejím ukončení do polohy „JÍZDNÉ“. Žalobce byl však sankcionován za nezajištění, aby byly údaje na jeho displeji viditelné a čitelné z místa přepravovaných osob.
23. Dále uvedl, že z kontrolního zjištění vyplynulo, že žalobce zajistil řádnou obsluhu taxametrů, přesto však nezajistil, aby byly údaje na jeho displeji viditelné a čitelné z místa přepravovaných osob. Jedná se o splnění dvou povinností, jejich splnění na sobě není závislé, lze tedy jednak obsluhovat taxametr a zároveň nezajistit, aby byly údaje na jeho displeji viditelné a čitelné z místa přepravovaných osob způsobem, jaký uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, stejně tak lze zajistit, aby byly tyto údaje viditelné a čitelné i přesto, že nedojde k řádné obsluze taxametrů podle § 14 odst. 1 prováděcí vyhlášky, např. v situaci, kdy řidič v cílovém místě přepravy ihned po jejím ukončení nepřepne taxametr do pracovní polohy „JÍZDNÉ“. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že je mu známo, že této situace lze dosáhnout např. odpojením displeje taxametrů tak, aby se na něm nezobrazovaly žádné údaje. Tato skutečnost je žalovanému známa z úřední činnosti a v rozhodnutí neuváděl, že tak bylo prokázáno právě v případě žalobce.
24. Cestující, ač zaměstnanci Hl. m. Prahy, v průběhu přepravy nedisponovali speciálními kontrolními oprávněními, jejich sdělení tak byla posouzena jako sdělení běžných cestujících. Za účelem potvrzení jejich pravdivosti proto dopravní úřad provedl výslech, v rámci něhož byli cestující povinni vypovídat pravdivě. Ze spisu vyplývá, že žalobci bylo provedení výslechů řádně a včas oznámeno a on se jej osobně zúčastnil s tím, že do jeho průběhu aktivně zasahoval pokládáním doplňujících otázek cestujícím. Jejich průběh a výpovědi cestujících mu tak byly známy. V rámci výslechů došlo k potvrzení skutečností uvedených v oznámení o poskytnuté přepravě, tedy v daném případě skutečností, že v průběhu přepravy nebyly na displeji taxametrů viditelné a čitelné údaje. Ve výpovědích cestujících nevznikly rozpory, které by podmiňovaly pochybnosti o skutkovém stavu, žalovaný tak měl za to, že v průběhu správního řízení došlo k prokázání spáchání tohoto deliktu tím, že byla naplněna, jak jeho formální stránka, tak i materiální, neboť žalobce svým jednáním prokazatelně znemožnil cestujícím sledovat průběžně se načítající částku za přepravu.
25. Ač žalobce namítal, že protokoly o výsleších cestujících nejsou uvedeny ve výčtu podkladů, které byly zohledněny v rámci odvolacího řízení, žalovaný uvedl, že se jedná o demonstrativní výčet a výpovědi cestujících, stejně tak jako vyjádření žalobce, zohledněny byly.
26. Tvrdil, že cestující přizvanými osobami ve smyslu kontrolního řádu nebyly, jednalo se o cestující, kterým nebyly přiznány žádné kontrolní pravomoci. Kontrola byla zahájena až v okamžiku předložení pověření ke kontrole, úkony, které probíhaly před jejím zahájením, tak nebyly její součástí a nebylo povinností kontrolního pracovníka provádět je za účasti kontrolované osoby, neboť nebylo zasahováno do jeho práv a oprávněných zájmů.

27. K otázce věrohodnosti cestujících a jejich vztahu k výpovědi žalobce se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že žalobce oproti cestujícím - svědkům při podání svědecké výpovědi - není vázán povinností vypovídat pravdivě, neboť je zainteresován na výsledku správního řízení, tudíž žalovaný, při zohlednění všech skutečností, přisoudil větší věrohodnost výpovědi cestujících oproti vyjádřením žalobce, která nebyla v průběhu správního řízení jednotná. Dále žalovaný uvedl, že je povinností orgánu v případě zjištění porušování právních předpisů aktivně konat, tedy danou osobu stíhat za přestupek. Nelze se tak ztotožnit s názorem žalobce, že není zřejmé, zda k případnému stíhání v případě zjištění porušení zákona dojde, či nikoliv. Žalovaný tak měl za prokázané, že žalobce v průběhu přepravy nezajistil, aby byla na taxamtru viditelná a čitelná cena za přepravu.
28. Dále uvedl, že otázkou odlišné ceny za přepravu, kterou žalobce uložil do paměti taxamtru a kterou po cestujících požadoval a skutečně převzal, se zabýval v napadeném rozhodnutí. Nad rámec toho uvedl, že žalobce spáchal delikty, které na sebe chronologicky navazují, a jejich cílem bylo zakrýt protiprávní jednání. Ze správního řízení jednoznačně vyplynulo, že cestujícím před zahájením přepravy oznámil, že za její provedení bude účtována částka 500 Kč, o níž si musel být jakožto držitel osvědčení o vykonané zkoušce z místopisu a znalosti právních předpisů vědom, že s ohledem na délku přepravy není v souladu s cenovými předpisy stanovenými Hl. m. Prahou. Z toho důvodu sice zapnul taxamtr, aby splnil povinnost jeho obsluhy, zároveň však znemožnil cestujícím sledovat průběžně se načítající částku za přepravu a zároveň jim v cílovém místě zabránil porovnání požadované částky a částky, která byla zaznamenána taxametrem jakožto úředně ověřeným měřidlem. Po ukončení přepravy při žádosti o doklad o zaplacení jízdného proto nepořídil výstup z tiskárny taxamtru, na němž by pravděpodobně byla uvedena částka 130 Kč (stejně jako na záznamu o přepravě č. 04581), ale cestujícím vydal nevyplněný blok - stvrzenku taxi č. 001720 bez jakýchkoliv identifikačních údajů. Žalovaný tak měl za dostatečně prokázané, že dopravce si byl vědom, že nejedná v souladu s právními předpisy a své protiprávní jednání se vědomě snažil skrýt před zákazníkem, za účelem jeho poškození.
29. Dále žalovaný uvedl, že policista není oprávněn zastavit vozidlo pouze v případě podezření ze spáchání přestupku, ale toto právo mu náleží i z jiných zákonů, např. zákona č. 273/2008, o Policii České republiky. V § 42 tohoto zákona je však uvedeno, kdy je policista oprávněn zastavit dopravní prostředek. Policista tak má širokou škálu možností, kdy může zastavit vozidlo, a to nejen v souvislosti s provedením kontroly v provozování taxislužby či podezřením ze spáchání přestupku, které navíc dle zákona o silničním provozu přísluší strážníkovi obecní policie.
30. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že v rámci správního řízení zhodnotil význam a závažnost protiprávního jednání, dobu jeho trvání a rozsah způsobené škody a s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu shledal, že uložená pokuta je odpovídající. Uvedl, že žalobce byl v rámci oznámení o zahájení správního řízení vyzván k doložení svých osobních a majetkových poměrů, které mohou mít vliv na následnou výši uložené pokuty, ten na tuto výzvu nikterak nereagoval. V rámci odvolání pouze obecně bez dalšího konstatoval její likvidačnost. Žalovaný v rámci odvolacího řízení nahlédnutím do Rejstříku podnikatelů v silniční dopravě zjistil, že žalobce byl v době vydání rozhodnutí aktivním podnikatelem i řidičem vozidla taxislužby s platným oprávněním řidiče taxislužby. Žalovaný dovodil, že se žalobce této činnosti i nadále věnuje, neboť v prosinci 2019 požádal o udělení nového oprávnění řidiče taxislužby. Jelikož však žalobce nedoložil

žádné další podklady prokazující své majetkové poměry, nelze vyloučit, že se nejedná o jeho jediný zdroj příjmů a je např. zaměstnán v jiném oboru a taxislužbu provozuje pouze jako přivýdělek. Žalovaný tak nemohl objektivně posoudit veškeré příjmy žalobce. Co se týče jeho nutných výdajů, ani tyto nemohl posoudit, neboť žalobce žádné podklady k jejich prokázání nedoložil. Žalovaný nahlédnutím do insolvenčního rejstříku ověřil, že není veden jako dlužník, nedoložil např. povinnost splácet hypotéku či finančně zajišťovat další osoby. Žalovaný proto shledal, že jeho majetkové poměry nejsou odlišné od ostatních majetkových poměrů dopravců v taxislužbě působících na území Hl. m. Prahy, neboť by se v opačném případě žalobce uložení pokuty nepochybně účinně bránil součinností se správními orgány. Žalovaný tak byl toho názoru, že posuzoval osobní a majetkové poměry řádně. Žalovaný byl přesvědčen, že výše pokuty byla odůvodněna řádně s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu.

31. K námitce promlčení žalovaný uvedl, že zákon o silniční dopravě ve znění do 3. 10. 2017 v § 36 odst. 1 věta druhá stanovil, do jakého okamžiku lze zahájit správní řízení. Lhůtu, do kdy je možné pachatele deliktu sankcionovat (promlčecí lhůtu), však zákon o silniční dopravě explicitně nestanovoval. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), který nově upravil otázku promlčení v § 29 a násl. Žalobce byl sankcionován za přestupky s horní hranicí sazby 350 000 Kč, na jeho jednání se tak aplikuje délka promlčecí doby v trvání 3 let, s tím, že se promlčecí doba dle § 32 zákona o přestupcích přerušuje mj. vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Takovýmto rozhodnutím je v daném případě prvostupňové rozhodnutí dopravního úřadu. Vydáním tohoto rozhodnutí počala běžet lhůta nová s koncem 7. 4. 2020. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 27. 3. 2020, tedy v době, kdy byl žalobce za protiprávní jednání odpovědný.
32. K námitce nedostatečného odůvodnění uložení povinnosti uhradit náklady řízení žalovaný uvedl, že ve správním řízení bylo prokázáno a rozhodnuto o tom, že se žalobce správních deliktů dopustil, tedy že správní řízení svým jednáním vyvolal. Z toho důvodu mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou, jejíž uložení bylo opřeno o související zákonné ustanovení.
33. Uzavřel, že v průběhu správního řízení zjistil všechny rozhodné skutečnosti a v předmětné věci postupoval v souladu se správním řádem a právními předpisy vztahujícími se k provozování silniční dopravy. V rámci napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádal s námitkami uvedenými žalobcem v podaném odvolání a uložil pokutu, která odpovídá závažnosti a významu zjištěného protiprávního jednání.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
35. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
36. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 34 odst. 1 zákona o silniční dopravě státní správu podle tohoto zákona vykonává Ministerstvo dopravy a dopravní úřady. Dopravními úřady jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

- a) Magistrát hlavního města Prahy, magistráty statutárních měst a obecní úřady obcí s rozšířenou působností ve věcech městské autobusové dopravy a taxislužby a
 - b) krajské úřady v ostatních věcech.
- Podle § 34 odst. 3 zákona o silniční dopravě státní odborný dozor v silniční dopravě vykonávají dopravní úřady, celní úřady a Ministerstvo dopravy. Dopravní úřady a celní úřady vykonávají ve svém správním obvodu státní odborný dozor ve všech věcech, které nenáleží Ministerstvu dopravy. Ministerstvo dopravy vykonává státní odborný dozor v mezinárodní autobusové linkové silniční dopravě osob. Při výkonu státního odborného dozoru dozírají, zda dopravci, odesílatelé, příjemci, provozovatelé terminálů nebo řidiči dodržují podmínky a plní povinnosti stanovené tímto zákonem a přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím práva cestujících v autobusové a autokarové dopravě a zda provozují dopravu podle uděleného povolení. Celní úřady vykonávají státní odborný dozor nad prací osádek vozidel ve vnitrostátní a v mezinárodní silniční nákladní dopravě a ve věcech mezinárodní dopravy osob a podávají dopravním úřadům nebo Ministerstvu dopravy návrhy na zahájení řízení o uložení pokuty podle § 35. Jednotné postupy, systém a předmět kontrol a státního odborného dozoru stanoví prováděcí právní předpis.
 - Podle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. g) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy.
 - Podle § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci rozporu s § 21 odst. 3 písm. i) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby cestujícímu vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru.
 - Podle § 35 odst. 2 písm. q) zákona o silniční dopravě dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci rozporu s § 21 odst. 3 písm. f) nezajistí, aby zobrazované údaje z taxametru byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby.
 - Podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě při stanovení výše pokuty a kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.
 - Podle § 5 písm. a) kontrolního řádu kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly.

37. Soud neshledal žalobu důvodnou:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

38. Soud se předně zabýval námitkou prekluze. K uvedené námitce soud poukazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabýval otázkou, podle jaké právní úpravy má v projednávaném případě postupovat, a to s ohledem na skutečnost, že v meziobdobí nabyt účinnosti zákon o přestupcích. Žalovaný dospěl k závěru, že je pro žalobce příznivější zákonná úprava účinná v době, kdy byly správní delikty spáchány, neboť tato úprava žalobci umožňovala uložit pokutu toliko do výše 500 000 Kč, přičemž podle nové právní úpravy bylo možno žalobci v souladu s asperační zásadou uložit pokutu až do výše 525 000 Kč. Uvedený závěr pak žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval. S uvedeným závěrem žalovaného se soud ztotožňuje. Protože v projednávaném případě je za rozhodné znění zákona nutno považovat znění zákona o silniční dopravě ke dni spáchání správních deliktů, tj. ke dni 19. 5. 2016, není odkaz žalobce na § 30 zákona o přestupcích relevantní.
39. I kdyby však soud považoval pro projednávaný případ relevantní zákon o přestupcích, nedošlo by v projednávaném případě k prekluzi správních deliktů, respektive přestupků. Ustanovení § 30 a násl. zákona o přestupcích upravuje nejen dobu, ve které se odpovědnost za přestupek promlčí, ale rovněž i běh promlčecí doby a stavení a přerušení běhu promlčecí doby. Ve smyslu § 30 odst. 2 písm. a) a b) se pak promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby začíná běžet doba nová. V projednávaném případě by činila s ohledem na skutečnost, že za předmětné správní delikty bylo možno uložit pokutu až do výše 350 000, promlčecí doba dle § 30 písm. a) zákona o přestupcích 3 roky a začala by běžet dne 20. 5. 2016, tj. den následující po spáchání předmětných správních deliktů (viz § 31 zákona o přestupcích). V průběhu běhu promlčecí doby by však došlo k jejímu přerušení, a to nejprve dne 18. 1. 2017, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení, a následně dne 15. 4. 2017, kdy bylo žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí. Od 15. 4. 2017 by tak začala běžet nová tříletá promlčecí doba. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 3. 2020, stalo by se tak před uplynutím promlčecí doby. Pro úplnost soud doplňuje, že vzhledem ke skutečnosti, že správní delikty byly spáchány dne 19. 5. 2016, přičemž napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 27. 3. 2020, neuběhla by v projednávaném případě rovněž ani objektivní 5 letá promlčecí doba podle § 30 odst. 3 přestupkového zákona.
40. Pro úplnost soud doplňuje, že k prekluzi v projednávaném případě nedošlo rovněž ani podle zákona o silniční dopravě v rozhodném znění. Tento zákon spojoval zánik odpovědnosti pouze s okamžikem, do kterého byl dopravní úřad oprávněn zahájit správní řízení. Ve smyslu § 36 odst. 1 zákona o silniční dopravě bylo možno řízení o uložení pokuty zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se dopravní úřad o porušení povinností dozvěděl, nejpozději však do pěti let ode dne, kdy k porušení došlo. Výše uvedené lhůty byly v projednávaném případě splněny, ke spáchání předmětných deliktů došlo dne 19. 5. 2016, přičemž řízení ve věci bylo zahájeno dne 18. 1. 2017, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení.
41. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti není námitka prekluze důvodná.
42. K námitce, že správní orgán I. stupně uvedl ve výroku prvostupňového rozhodnutí nesprávné místo trvalého bydliště, soud sděluje, že uvedení nesprávného místa trvalého bydliště žalobce považuje v kontextu výroku prvostupňového rozhodnutí za zřejmou nesprávnost, neboť je zcela zřejmé, že správní řízení bylo vedeno se žalobcem a prvostupňové rozhodnutí bylo adresováno právě žalobci. Žalobce je ve výroku rozhodnutí

mj. identifikován datem narození a jeho podnikatelská činnost identifikačním číslem a místem podnikání (sídlem). Není tak žádných pochyb o tom, že to byl právě žalobce, kdo se dopustil předmětných správních deliktů. Vadu nesprávného uvedení místa trvalého pobytu lze napravit opravným rozhodnutím (viz § 70 správního řádu). Nejedná se tedy o vadu, která by byla schopna způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů soud neshledal tuto námitku žalobce za oprávněnou.

43. Hlavní žalobní námitky spočívající v nepřezkoumatelnosti a nedostatečném zjištění skutkového stavu věci neshledal soud oprávněnými. V projednávaném případě při zjišťování skutkového stavu věci správní orgány vycházely z oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 19. 5. 2016 sepsané jednotlivými cestujícími J. L. a dále P. M., včetně přiložené stvrzenky TAXI č. 001720, dále z protokolu o kontrole ze dne 25. 5. 2016, č. j. T/20160519/1/Ry, včetně pořízené fotodokumentace (zachycující zejména záznam o přepravě č. 04581), z výsledků cestujících ze dne 10. 2. 2017, a vyjádření žalobce. Dle náhledu soudu byly veškeré důkazy hodnoceny správními orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž v hodnocení důkazů ze strany správních orgánů soud neshledal žádné rozpory. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je logické, vyplývají z něj skutkové a právní důvody, které vedly žalovaného k jeho vydání a jsou zcela v souladu s náležitostmi stanovenými v § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 19. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, jejichž právní závěry lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů v projednávaném případě tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly.
44. K poukazu žalobce, že v napadeném rozhodnutí nejsou ve výčtu listin uvedeny protokoly o výsledku svědků, soud uvádí, že skutečně na straně 3 odst. 3 napadeného rozhodnutí nejsou mezi podklady, ze kterých odvolací orgán vycházel, výslovně uvedeny protokoly o výsledku svědků. Z kontextu celého rozhodnutí však jednoznačně vyplývá, že žalovaný byl s protokoly o výsledku svědků seznámen, a že tyto protokoly hodnotil jednak samostatně a jednak ve spojení s ostatními důkazy (viz např. strana 2 odst. 2. napadeného rozhodnutí). O výše uvedeném ostatně svědčí žalobcem poukazovaný odst. 3 strany 3 napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný na protokoly o svědeckých výpovědích výslovně odkazoval. Protokoly o výsledku svědků tak byly v projednávaném případě podkladem pro rozhodnutí žalovaného.
45. K žalobcem poukazovanému rozporu mezi protokolem o kontrole, podle kterého žalobce řádně obsluhoval taxametr, a oznámením o přepravě, soud uvádí, že otázka řádné obsluhy taxametru není pro věc rozhodující, když i správní orgány měly za to, že žalobce taxametr obsluhoval řádně (viz výrok prvostupňového rozhodnutí). Povinnost řádné obsluhy taxametru tak není mezi účastníky řízení sporná a tvrzení žalobce, podle kterého řádně obsluhoval taxametr, je irelevantní. Podstatné pro projednávaný případ jsou pouze tři následující otázky, a to (1) zda žalobce ve smyslu § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční

dopravě ve spojení s § 14 prováděcí vyhlášky zaznamenal skutečný průběh přepravy, dále (2) zda žalobce podle § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě vydal k žádosti cestujících doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametrů a konečně (3) zda žalobce zajistil podle § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě, aby údaje z taxametrů byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby. Pouze tyto tři otázky jsou pro projednávaný případ relevantní. Všechny výše uvedené otázky, respektive povinnosti dopravce jsou nezávislé na povinnosti dopravce zajistit řádnou obsluhu taxametrů. Jinými slovy dopravce nemusí dostát povinnosti zaznamenat skutečný průběh přepravy, vydat k žádosti cestujících doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametrů a zajistit, aby údaje z taxametrů byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby, a to přestože dopravce řádně obsluhoval taxametr. Ostatně z uvedených důvodů zákon o silniční dopravě upravuje samostatně skutkové podstaty správních deliktů. Pro úplnost soud poznamenává, že oznámení o poskytnuté přepravě se k otázce řádné služby taxametrů ani nevyjadřuje. Z uvedeného důvodu tedy ani nemohlo dojít k rozporu mezi kontrolním protokolem a oznámením o poskytnuté přepravě.

46. K žalobcem poukazované výpovědi svědka L. soud uvádí, že z této výpovědi jednoznačně plyne, že taxametr ve voze byl, ale vzhledem k tomu, že na taxametrů svědek neviděl žádná čísla, považoval jej logicky za vypnutý. Výše uvedený závěr svědka soud považuje za zcela logický. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, podle kterého svědek L. ve svědecké výpovědi uvedl, že si taxametrů nevšiml. Tvrzení žalobce, podle kterého si svědek L. nevšiml, zda je ve vozidle taxametr, tak nemá oporu v protokolu o výpovědi předmětného svědka.
47. Napadené rozhodnutí rovněž neskýtá oporu pro tvrzení žalobce, podle kterého je v napadeném rozhodnutí (strana 4 odst. 4.) uvedeno, že žalobce úmyslně využil toho, že displej taxametrů nefungoval a v cílovém místě přepravy na jeho displeji bylo vidět odlišnou částku od požadované. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že *„je tak názoru, že dopravce úmyslně využil toho, že displej taxametrů nefungoval a že cestující neměli možnost sledovat průběžně se načítající částku za přepravu a v cílovém místě přepravy na jeho displeji vidět odlišnou částku než požadovanou“*. Z kontextu výše uvedené věty tedy jednoznačně vyplývá, že cestující neměli možnost vidět na displeji odlišnou částku od požadované, nikoliv tedy že by cestující viděli odlišnou částku od požadované. Žalobce tak námitku, jejíž podstata spočívala v tvrzení, že jestliže taxametr nefungoval, nemohla na něm být viděna žádná částka za přepravu, založil na vytržení části věty z kontextu napadeného rozhodnutí. Z kontextu výše uvedené věty a rovněž celého napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že taxametr ve voze byl, avšak tento taxametr nezobrazoval žádná čísla. Za tohoto skutkového stavu soud považuje námitku žalobce za zcela účelovou, která však není schopna jakkoliv zpochybnit zjištěný skutkový stav projednávané věci.
48. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí nepřičítal k tíži žalobce skutečnost, podle které je žalovanému známo, že v rámci měřicí soustavy taxametrů je možné displej taxametrů odpojit tak, aby se na něm nezobrazovaly žádné údaje a že v některých případech dopravci využívají prostého zakrytí taxametrů např. novinami, cigaretami atp. Výše uvedené tvrzení žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 4 odst. 2) uvedl toliko na okraj a pro dokreslení celé situace. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí v žádném případě žalobci nevytykal, že by se tohoto jednání žalobce dopustil, případně, že by mu bylo toto jednání přičítáno k tíži. Za rozhodné pro posouzení věci v tomto případě žalovaný považoval, že taxametr

byl zapnutý, avšak cestující na taxametu neviděli žádné údaje. Žalobci tak nebyla žalovaným přičítána jakákoliv manipulace s taxametrem, když žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že se v daném případě mohlo jednat i o vadu taxametu či špatné zapojení kabelů. Tato námitka žalobce tak rovněž není důvodná.

49. Námitku, jejíž podstata spočívala v nesouhlasu žalobce se zamítnutím jeho námitky proti nařčení, že žalobce měl s cestujícími cenu domlouvat dopředu, k čemuž žalobce odkazoval na kamerový záznam, považuje soud za irelevantní. Otázka, zda žalobce domlouval s cestujícími cenu dopravy dopředu, či nikoliv, není z hlediska projednávaného případu rozhodná. Jak soud uvedl výše, z hlediska předmětu projednávaného případu jsou pro posouzení věci rozhodné výlučně otázky zda žalobce ve smyslu § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě ve spojení s § 14 prováděcí vyhlášky zaznamenal skutečný průběh přepravy, zda žalobce podle § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě vydal k žádosti cestujících doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametu a konečně zda žalobce zajistil podle § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě, aby údaje z taxametu byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby. Protože otázka, zda žalobce cenu dopravy domlouval předem, či nikoliv se k předmětu projednávaného případu nikterak nevztahuje, je tato námitka nepodstatná, respektive nikterak nemůže zvrátit závěry žalovaného vyjádřené v napadeném rozhodnutí.
50. Za irelevantní soud rovněž považuje námitku žalobce, ve které žalobce požadoval doložit nabytí (původu) částky 500 Kč ze strany cestujících, tj. řádný účetní doklad o vydání peněz z pokladny správního orgánu I. stupně. Rovněž tato námitka nemá žádný vztah k předmětu projednávaného případu, a tedy ke splnění výše uvedených povinností dopravce, a není tak žádným způsobem schopna jakkoliv zvrátit závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně.
51. Pokud pak jde o výtky směřující proti výsledku svědků, soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-41), ze které vyplývá, že v rámci prokázání skutkového děje postačí výsledky cestujících. I když výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k prokázání děje, kdy řidič taxislužby požadoval za přepravu vyšší cenu, než mu umožňovaly cenové předpisy, neshledal soud žádný důvod se od tohoto závěru v projednávaném případě správních deliktů podle zákona o silniční dopravě jakkoliv odchylovat.
52. Soud výsledky svědků považuje za zcela věrohodné. Předně o konání obou výsledků byl žalobce řádně vyrozuměn (viz oznámení o zahájení správního řízení ze dne 18. 1. 2017, č. j. MHMP 82072/2017), obou výsledků se žalobce zúčastnil a bylo mu rovněž umožněno klást svědkům otázky. Soud (na rozdíl od žalobce) nepovažuje za zavádějící skutečnost, že svědkům bylo na počátku výsledku sděleno, k jaké konkrétní přepravě mají vypovídat. Má-li totiž svědek vypovídat, musí vědět, v jaké věci tak činí. Z uvedeného důvodu tak správní orgán na počátku výpovědi svědkům sdělil, že svědecká výpověď se týká přepravy ze dne 19. 5. 2016, která byla svědkům poskytnuta žalobcem. Bez znalosti, v jaké věci má svědek vypovídat, nelze ani výpověď učinit. Sdělení, v jaké věci svědci vypovídat tak nepovažoval soud za skutečnost, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Soud pak z výpovědi svědků zjistil, že tyto se od sebe v podstatných rysech nikterak neliší a tato tvrzení zůstala v průběhu celého řízení neměnná (viz zejména oznámení o poskytnuté přepravě a protokoly o výsledku svědků). Konkrétně oba svědci ve výpovědích shodně potvrdili pro rozhodnutí ve věci rozhodné skutečnosti, a to čas a trasu uskutečněné přepravy, specifikaci vozu, jímž byla přeprava uskutečněna, částku požadovanou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

přepravcem ve výši 500 Kč a že jim byla po ukončení přepravy přepravcem předložena toliko nevyplněná stvrzenka č. 001720.

53. K poukazu na formulaci pověření přizvaných osob ke kontrole soud uvádí, že i když § 6 kontrolního řádu poukazuje na pověření ke kontrole, není uvedeným ustanovením vyloučeno, aby toto pověření bylo formulováno obecně a vztahovalo se na více kontrol. Případná obecná formulace pověření tak nezpůsobuje nezákonnost tohoto pověření, potažmo celého kontrolního úkonu. Tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
54. Soud se rovněž ztotožňuje se závěrem správních orgánů, které se přiklonily ke svědeckým výpovědím cestujících. Předně žalobce v podané žalobě stejně jako v průběhu správního řízení nevzneshl žádné námitky, které by byly způsobilé zpochybnit podjatost, případně věrohodnost těchto svědků. Z napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že správní orgány nezjistily mezi cestujícím a žalobcem žádný vztah, když dospěly k závěru, že mezi cestujícími a dopravcem se jednalo o zcela náhodný kontakt. Na základě skutečnosti, že žalobce věrohodnost svědků nikterak nezpochybňoval, když správní orgány ani žádný bližší vztah cestujících k žalobci nezjistily, má soud ve shodě se správními orgány za to, že svědci nebyli ve věci nikterak zainteresováni. Jak soud uvedl výše, výpovědi svědků se v podstatných věcech rozhodných pro projednávaný případ nikterak neliší a v průběhu řízení zůstala tvrzení svědků neměnná. Navíc zjištění vyplývající z výpovědí svědků, případně z oznámení o poskytnuté přepravě navazují na další zjištění správních orgánů získaná v rámci dokazování (např. na stvrzenku č. 04581). Naproti tomu tvrzení žalobce v průběhu správního řízení nebyla shodná (jednotná). Žalobce v průběhu kontroly předal kontrolnímu orgánu stvrzenku č. 04581, podle které uskutečnil v rozhodný okamžik jízdu z ulice Dlouhé do ulice Havelské v ceně 130 Kč, když trasu přepravy do stvrzenky vlastnoručně dopsal a tuto stvrzenku žalobce i vlastnoručně podepsal. Naproti tomu v podání ze dne 8. 6. 2016, kterým uplatnil námitky vůči kontrolnímu protokolu, žalobce tvrdil, že cena jízdného byla 128 Kč, nikoliv 130 Kč a že si cestující nasedli v ulici Staroměstské náměstí 7. Za situace, kdy nebyla zjištěna jakákoliv podjatost svědků, výpovědi těchto svědků se v rozhodných věcech shodují a navazují na další zjištění, přičemž naopak v žalobcem předložených důkazech a tvrzení vznikly rozpory, se soud ztotožnil se závěrem správních orgánů, které se přiklonily ke svědeckým výpovědím cestujících.
55. Pro posouzení námitky žalobce, že kontrola jeho vozidla byla provedena protizákonně, neboť hlídka Policie ČR zastavila vozidlo žalobce bezdůvodně, soud považoval za rozhodné, že v projednávaném případě byla prováděna kontrola kontrolním orgánem podle kontrolního řádu, nikoliv kontrola Policie ČR. Tato kontrole pak byla ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu zahájena předložením pověření ke kontrole. Jestliže žalobce byl v součinnosti s Policií ČR zastaven kontrolním orgánem za účelem provedení kontroly, bylo postupováno v souladu s § 34 zákona o silniční dopravě a v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu. Ani tato námitka tak není důvodná.
56. K námitce, podle které byl žalobce významně krácen na svých právech, neboť mu nebylo umožněno účastnit se na kontrole předávání informací cestujícími kontrolnímu pracovníkovi, soud uvádí, že mu není zřejmé, jaký úkon, u kterého žalobci nebyla umožněna účast, má žalobce na mysli. V projednávaném případě došlo v podstatě ke třem úkonům, kterých se měl právo žalobce zúčastnit, a to ke kontrolní jízdě, dále k vlastní kontrole a k výsledku svědků. Žádný jiný úkon v průběhu řízení prováděn nebyl. Všech uvedených úkonů se žalobce účastnil a měl možnost se k nim vyjádřit, což také učinil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

V případě výsledku cestujících pak měl žalobce možnost klást cestujícím doplňující otázky. Výše uvedenou námitku tak soud neshledal oprávněnou.

57. Námitka žalobce, podle které se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi jeho námitkami, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě neuvedl, jakou konkrétní námitkou se žalovaný nedostatečně zabýval. Soud se tak zabýval námitkou žalobce toliko v obecné rovině, tak jak byla žalobcem vznesena, přičemž vytýkaný nedostatek v napadeném rozhodnutí neshledal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi námitkami žalobce (viz strana 3 až 6 napadeného rozhodnutí) a žalobci sdělil, na základě jakých skutečností a důvodů nepovažuje tyto námitky za důvodné. Uvedená námitka tak není důvodná.
58. K výtkám žalobce směřujícím do odůvodnění výše uložené sankce, respektive obecnosti odůvodnění výše sankce a její likvidační výše, soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, podle kterého je *„správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“*. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.
59. Podle § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě byly správní orgány v projednávaném případě oprávněny žalobci uložit pokutu až do výše 500 000 Kč. V oznámení o zahájení řízení byl žalobce správním orgánem I. stupně požádán o součinnost, konkrétně k doložení osobních a majetkových poměrů. Na výše uvedenou žádost žalobce v průběhu správního řízení nikterak nereagoval a ke svým osobním a majetkovým poměrům neuvedl žádnou skutečnost. Za uvedené situace byla sankce správními orgány uložena s ohledem na kritéria upravená v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, tj. na závažnost, význam a dobu trvání protiprávního jednání a rozsah způsobené škody.
60. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že by odůvodnění výše sankce bylo obecné. Naopak správní orgán I. stupně poukázal zejména na skutečnost, že v daném případě žalobce porušil zákonem chráněný zájem společnosti spočívající v řádném výkonu podnikatelské činnosti, tj. přepravních služeb, kdy žalobce, v pozici řidiče taxislužby, nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy do paměťové karty taxametru, důsledkem čehož byl rozdílný údaj o ceně za přepravu, kterou vykázal taxametr (130 Kč) a kterou skutečně žalobce požadoval (500 Kč). Jednání žalobce považoval správní orgán I. stupně za vysoce závažné, neboť nevydání dokladu, tzn. tištěné stvrzenky z taxametru, má většinou za cíl zakrýt jiné protiprávní jednání, což se v projednávaném případě potvrdilo, kdy žalobce poškodil cestující na ceně jízdného ve výši 370 Kč. V rámci závažnosti a významu protiprávního jednání pak bylo správním orgánem I. stupně přihlídnuto k tomu, že jednání žalobce vykazuje znaky zcela vědomého klamání zákazníka s cílem zakrýt jeho protiprávní jednání. Zdůraznil, že možnost vidět na aktivní displej taxametru má za cíl umožnit cestujícím přehled o použité sazby, kdy dodržování maximálních cen při poskytování taxislužby na území hl. m. Prahy patří k základním povinnostem dopravce. V rámci odůvodnění výše pokuty pak bylo správním orgánem I. stupně rovněž zohledněno, že žalobci bylo prokázáno jednorázové porušení zákonných povinností.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k odůvodnění výše pokuty doplnil, že záznamy o přepravě slouží pro potřebu kontroly kontrolního orgánu a dále cestujících k případnému uplatnění práv z reklamace. Dále bylo žalovaným poukázáno na to, že žalobce svým jednáním zkreslil údaje odpovídající skutečnosti a o svých reálných příjmech, čímž mj. porušil daňové zájmy státu. Jako přitěžující skutečnost žalovaný hodnotil nevydání dokladu o zaplacení jízdného.

61. V rámci konkrétní výše uložené pokuty správní orgán I. stupně poukázal zejména na skutečnost, že uložil pokutu ve výši 1/10 horní hranice zákonem stanovené maximální sazby a dále že tuto pokutu nelze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011-68, považovat za nepřiměřenou, případně likvidační. Rovněž zdůraznil, že žalobce své osobní a majetkové poměry nedoložil, přestože k tomu byl vyzván. Žalovaný na uvedené úvahy navázal, kdy doplnil, že má za to, že majetkové poměry žalobce nejsou odlišné od ostatních majetkových poměrů dopravců taxislužby.
62. Na základě shora uvedeného má soud za to, že odůvodnění výše uložené sankce v napadeném rozhodnutí je ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím řádně vypořádané, kdy úvaha, která správní orgány vedla k uložení sankce ve výši 55 000 Kč je jasným, konkrétním a určitým způsobem v napadeném rozhodnutí uvedena.
63. K návrhu žalobce na moderaci výše pokuty soud zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě (stejně jako v průběhu správního řízení) neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. O takový případ se však v dané věci nejedná. Soud má v projednávaném případě za prokázané, že se žalobce dopustil předmětných správních deliktů. Podle § 35 odst. 2 zákona o silničním provozu v relevantním znění bylo možné za uvedené delikty uložit pokutu až do výše 500 000 Kč. Pokuta tak byla správními orgány v projednávaném případě uložena v zákonných mezích. Vzhledem k výši uložené pokuty v poměru k horní hranici výše pokuty a ke skutečnosti, že žalobce nesdělil, z jakého důvodu považuje uloženou sankci za nepřiměřenou, soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě nedošlo k uložení pokuty ve zjevně nepřiměřené výši. Uložená pokuta je dle názoru soudu přiměřená okolnostem projednávaného případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní projednávané věci nebyly soudem shledány.
64. Soud rovněž nepřisvědčil námitce nedostatečného odůvodnění povinnosti nahradit náklady řízení. V této souvislosti žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na ustanovení správního řádu, podle kterého byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení, tj. § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterého se povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ukládá účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své povinnosti, a dále skutečnost, že žalobce správní řízení svým jednáním vyvolal, když porušil povinnost vyplývající ze zákona. Uvedené odůvodnění soud považuje za stručné, ale plně dostačující, když žalobci byly sděleny všechny rozhodné skutečnosti, tj. relevantní ustanovení správního řádu a skutečnost, pro kterou měl žalovaná za to, že je na místě požadovat úhradu nákladů řízení právě po žalobci. Pokud pak má žalobce za to, že svým jednáním řízení nevyvolal, pak soud poukazuje na skutečnost, že to byl právě žalobce, který jednal

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

v rozporu se zákonem o silniční dopravě a zapříčinil tak zahájení tohoto řízení. Jinými slovy žalobce vyvolal předmětné správní řízení. Pokud by žalobce jednal v souladu se zákonem o silniční dopravě, správní řízení by nebylo zahájeno.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
66. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. ledna 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu